

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **P. D.**,
bytem [adresa]

zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem
sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1

proti

žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 9. 5. 2016, č. 135/2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále též „žalovaný“ či „odvolací služební funkcionář“) ze dne 9. 5. 2016, č. 135/2016, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí ředitelky Obvodního ředitelství policie Praha IV ve věcech kázeňských (dále jen „služební funkcionář prvního stupně“) ze dne 21. 1. 2016 č. 13/2016.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 10 odst. 1 a 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), a § 92 odst. 3 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb. porušil povinnosti policisty uvedené v § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 zákona, když v době mimo službu jednal v souladu s § 10 zákona o policii, kdy odvracel bezprostřední ohrožení života a zdraví, ale následně po příjezdu policejní hlídky ve službě, kdy toto bezprostřední ohrožení života a zdraví již nehrozilo, pokračoval dále ve své činnosti a celou věc nepředal uniformované hlídce ve výkonu služby a jednal tak nad rámec zákonem stanovených kompetencí, přičemž věděl, že je ovlivněn alkoholem. Služební funkcionář prvního stupně současně rozhodl o upuštění od uložení kázeňského trestu s tím, že k nápravě žalobce postačí samotné projednání kázeňského přestupku. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rovněž zastaveno řízení pro jiné skutky.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí, pokud jde o ustanovení upravující zákonný důvod pro zastavení řízení pro jiný skutek, ve zbytku však Prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí z části přisvědčil žalobci, že prvostupňové rozhodnutí není zcela srozumitelně formulováno. Podle žalovaného je nicméně zřejmé, o čem a jak ředitel OŘ rozhodl a jak své rozhodnutí odůvodňuje. Tato vada podle žalovaného nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
5. Žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce poukazující na uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek. S odkazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ve věci sp. zn. 4 Ads 166/2009 uvedl, že subjektivní dvouměsíční lhůta podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. je dodržena, pokud je v této lhůtě rozhodnutí vydáno ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. je předán stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení. V daném případě bylo Prvostupňové rozhodnutí podle žalovaného vydáno dne 21. 1. 2016, kdy bylo podáno a dodáno do datové schránky příjemce. Okamžik doručení rozhodnutí přihlášením se do datové schránky oprávněnou osobou není podle žalovaného pro řešení otázky vydání rozhodnutí podstatný.
6. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí posuzoval, zda policisté mohli – měli – nesměli – nemuseli provést úkony, které následovaly po provedení zákroku, případně zda o tom museli ihned sepisovat potřebné záznamy. Žalovaný v tomto směru konstatoval, že z ustanovení § 109 odst. 1 zákona o policii vyplývá, že úřední záznam musí být pořízen bez zbytečného odkladu a musí obsahovat uvedení času, důvodu, průběhu a okolností úkonu. Žalovaný se přiklonil k závěru služebního funkcionáře prvního stupně s tím, že pokud žalobce odvracel bezprostřední ohrožení života a zdraví, konal v souladu s § 10 odst. 1 a 2 zákona o policii, avšak následně po příjezdu hlídky ve službě, kdy toto bezprostřední ohrožení života a zdraví již nehrozilo, resp. pominulo, pokračoval dále ve své činnosti, věc nepředal uniformované hlídce ve výkonu služby k dořešení, a jednal tedy nad rámec zákonem stanovených kompetencí, které svým jednáním naopak překročil.

7. Žalovaný doplnil, že policisté, kteří se dostavili na místo po ukončení zákroku, by tak byli teoreticky (pokud by osoby převzali) schopni sepsat záznam o provedení eskorty a souhrnný úřední záznam, který ovšem nenahrazuje úřední záznamy o provedených úkonech, které jsou jejich aktéři povinni bez zbytečného odkladu sepsat. Podle žalovaného by ovšem takový záznam mohl žalobce nepochybně sepsat i poté, co by již nebyl pod vlivem alkoholu. Žalovaný tak úkony provedené po dokončení zákroku, tedy spoutání osob, provedení eskorty, sepsání záznamu o použití donucovacích prostředků a sepsání úředního záznamu o celém zákroku, považoval za úkony provedené v rozporu s § 10 odst. 2 zákona o policii. Žalobce měl podle žalovaného v době, kdy již nebylo bezprostředně ohroženo zdraví a život a bezprostřední útok byl odvrácen, předat iniciativu přítomným hlídkám a samotný úřední záznam o provedených úkonech zpracovat následující den. Jakkoli byl žalovaný přesvědčen, že policisté byli vedeni dobrým úmyslem, nelze než přisvědčit řediteli OŘ, že jednali nad rámec svých kompetencí a tím porušili služební kázeň. Dobrý úmysl byl přitom podle žalovaného zohledněn při upuštění od uložení kázeňského trestu.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě rekapituloval obsah svého vyjádření v rámci řízení před služebním funkcionářem prvního stupně a závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí a rovněž reprodukoval obsah svého odvolání proti němu. Následně vznesl v částech II. a III. podané žaloby 2 žalobní body.
9. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal nesprávnost závěrů žalovaného k otázce běhu prekluzivní lhůty podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. Závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí sp. zn. 4 Ads 166/2009 je podle žalobce třeba vnímat v kontextu celého rozsudku, v němž soud vedl polemiku se závěrem krajského soudu, podle něhož musí být kázeňský trest v subjektivní prekluzivní lhůtě pravomocný. Nejvyšší správní soud přitom podle žalobce obsáhle vysvětlil, že tomu tak není, a v závěru nepřesně, ale pro účely polemiky správně, konstatoval, že postačí, pokud je v uvedené lhůtě rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vydáno.
10. To, že se pojmem vydání rozhodnutí rozumí uložení kázeňského trestu, plyne podle žalobce přímo z dikce zákona č. 361/2003 Sb., v němž není uvedeno, že rozhodnutí musí být vydáno, ale že trest musí být uložen.
11. V návaznosti na citaci závěrů Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí v označené věci žalobce konstatoval, že „v ustanovení § 186 odst. 9 je užito totožné vyjádření pro vymezení lhůty pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek i pro uložení kázeňského trestu za jednání, které má znaky přestupku“, přičemž „v obou případech je uvedeno, že trest „lze uložit“ ve stanovených lhůtách...“. S poukazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 14. 4. 2011, čj. 3 Ads 48/2011 - 94, žalobce uvedl, že „není třeba pochybovat o tom, že rozhodnutí...nabývá právní moci okamžikem jeho doručení účastníku řízení, nikoli předáním k přepravě“.
12. Žalobce v této souvislosti dále namítal, že „odpověď na otázku, zda je kázeňský trest uložen podáním rozhodnutí k přepravě, lze nelézt v samotném zákoně o služebním poměru“. S poukazem na ustanovení § 170, § 190 odst. 1, § 176 odst. 1, § 175 odst. 1 a § 180 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. žalobce dovozoval, že „interpretace právního předpisu ze strany žalovaného vede k absurdním důsledkům, což je v rozporu s interpretačními pravidly“.

13. Žalobce dále pod **druhým žalobním bodem** odkázal na svou argumentaci obsaženou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Poukázal na závěry vyslovené senátem poradní komise žalovaného, který doporučil řízení zastavit s tím, že jednání, pro která bylo řízení zahájeno, nejsou kázeňským přestupkem, neboť úkony provedené po zákroku byly provedeny v souladu s § 109 zákona o policii. Žalobce uvedl, že byl potrestán za splnění povinnosti, kterou mu ukládá právní předpis. Doplnil, že je zvláštní, že ani prvoinstanční služební funkcionář, ani žalovaný, kteří jsou vysokými policejními důstojníky, uvedený rozpor neshledali významným a doporučení senátu poradní komise ignoroval.
14. V části IV. podané žaloby pak žalobce shrnul, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí propadné subjektivní lhůty stanovení v § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. a vycházelo obdobně jako napadené rozhodnutí z nesprávného právního posouzení věci.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16. 9. 2016 k části I. podané žaloby poukázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí s tím, že jediný průlom do ustanovení § 92 odst. 3 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb. je dovolen v případě, pokud policista mimo službu provádí úkon v souladu s § 10 odst. 2 a 4 písm. b) zákona o policii.
16. K námitkám vzneseným v rámci prvního žalobního bodu žalovaný v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházející z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 Ads 166/2009 s tím, že tento rozsudek na rozdíl od žalobce plně respektuje. Doplnil, že polemiku stran běhu objektivní prekluzivní lhůty považuje za nadbytečnou.
17. K námitkám vzneseným v rámci druhého žalobního bodu žalovaný poznamenal, že senát poradní komise je pouze poradním orgánem služebního funkcionáře, který se jejich doporučením nemusí řídit a může rozhodnout i v rozporu s jejich závěry. Doporučení senátu poradní komise není podle žalovaného zcela v souladu s § 109 odst. 1 zákona o policii. Žalovaný reprodukoval závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí a doplnil, že žalobce nebyl potrestán za splnění povinnosti, kterou mu ukládá právní předpis, ale za to, že poté, co pominulo bezprostřední nebezpečí ohrožení, konal v rozporu se zákonem o policii a nepředal, ačkoli byl pod vlivem alkoholu, věc uniformované hlídce, tedy konal dále i v situace, kdy mu to předmětný zákon nedovoloval.

V. Replika žalobce

18. Žalobce v podané replice ze dne 2. 12. 2016 v reakci na obsah vyjádření žalovaného k podané žalobě setrval na své žalobní argumentaci. Doplnil, že žalovaný se snaží omluvit namítanou nesrozumitelnost a zmatečnost rozhodnutí konstatováním, že lze částečně přisvědčit žalobci, že rozhodnutí není zcela jasně formulované. Zjevné je například překopírování návrhu na opatření do odůvodnění rozhodnutí, aniž by byl text upraven v souladu s kontextem. Služební funkcionář, který vydal rozhodnutí se závěrem zcela opačným, než mu doporučila poradní komise, nebyl podle žalobce ani schopen řádně text upravit, natož právně relevantními argumenty zdůvodnit, proč je jeho závěr opačný, než původní návrh. Žalobce doplnil, že podle žalovaného je adresát rozhodnutí povinen si domyslet, co služební funkcionář chtěl v rozhodnutí vyjádřit.
19. Žalovaný podle žalobce i nadále obhájí svůj výklad běhu subjektivní propadné lhůty včetně odkazu na judikát Nejvyššího správního soudu, který nelze na danou situaci použít,

a domnívá se, že rozhodnutí bylo žalobci doručeno dnem, kdy jej služební funkcionář zaslal do přepravy. I nadále je tak žalovaný podle žalobce přesvědčen o tom, že byl žalobci kázeňský trest uložen ještě před tím, než měl žalobce možnost se seznámit s textem rozhodnutí.

20. Žalobce přisvědčil žalovanému, že poradní komise je poradním orgánem a že služební funkcionář může rozhodnout i jinak. Měl by však podle žalobce vysvětlit (již jen proto, aby rozpor v názorech objasnil adresátovi rozhodnutí), proč tak učinil a v čem spatřoval návrh senátu své poradní komise za právně chybný. Žalovaný se však podle žalobce jal vysvětlovat tento rozpor až v reakci na žalobu, což je dle žalobce velmi opožděná reakce. Ta měla být podle přesvědčení žalobce obsažena v napadeném rozhodnutí.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován). Soud nepřistoupil k provedení žalobcem navrhovaných důkazů při jednání, neboť všechny byly součástí správního spisu předloženého žalovaným.
22. Městský soud v Praze se předně zabýval námitkami, jimiž žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítal nesprávnost závěrů žalovaného k otázce běhu prekluzivní lhůty podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb.
23. Soud neshledal tyto žalobní námitky z níže uvedených důvodů opodstatněnými.
24. Městský soud v Praze připomíná, že podle § 186 odst. 9 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb. platilo, že „kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo“.
25. Nejvyšší správní soud k otázce takto upravené prekluzivní lhůty ustáleně judikuje, že postačí, pokud je v prekluzivní dvouměsíční lhůtě dle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře jakožto správního orgánu prvního stupně.
26. Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 29. 4. 2010, čj. 4 Ads 166/2009 - 76, ze dne 23. 6. 2010, čj. 4 Ads 50/2010 - 68, či ze dne 24. 6. 2010, čj. 4 Ads 51/2010 - 77, k běhu lhůty stanovené pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek dle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. zdůraznil odlišnost právní úpravy zákona č. 361/2003 Sb. od obecné úpravy přestupkového zákona a dalších zákonů upravujících prekluzivní lhůtu pro projednání přestupků a jiných správních deliktů. Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že zákon č. 361/2003 Sb. poskytuje pro řízení ve věcech služebního poměru komplexní právní úpravu a je, na rozdíl od dalších zákonů, v nichž se rozhoduje o správních deliktech, samostatným druhem řízení. Podstatný rozdíl spatřoval v úpravě délky subjektivní prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí pro uložení pokuty či vydání rozhodnutí o přestupku či jiném deliktu dle zákona o přestupcích a dle zákonů č. 591/1992 Sb., zákona č. 114/1992 Sb., zákona č. 110/1964 Sb. či zákona č. 238/1991 Sb., neboť tyto zákony stanoví subjektivní prekluzivní lhůtu v délce jednoho roku, zatímco vlastní procesní úprava zákona č. 361/2003 Sb. takto rozsáhlý časový prostor správnímu orgánu neposkytuje.

27. Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu proto v uvedených rozhodnutích dospěl k závěru, že z rozsudků vydaných ve věcech, na které se vztahují uvedené zákony, nelze bez dalšího vyvozovat závěry pro řízení ve věci služebního poměru dle zákona č. 361/2003 Sb. Zároveň uvedl důvody, proč na jím projednávanou věc aplikoval závěry judikatury týkající se prekluzivní lhůty dle zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Stejně odůvodnění je přitom obsaženo i ve stanovisku pléna Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 1999, čj. S 296/99, publikované jako Rc 9/2000, na které Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích rovněž odkázal.
28. Shodný závěr k běhu lhůty stanovené pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek dle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. Nejvyšší správní soud vyslovil v dalších rozsudcích (srov. rozsudky ze dne 26. 8. 2010, čj. 4 Ads 76/2010 - 126, ze dne 21. 12. 2010, čj. 9 As 89/2010 - 91, ze dne 29. 7. 2016, čj. 2 As 129/2016, či ze dne 3. 11. 2016, čj. 9 As 92/2016 - 77).
29. Ve všech uvedených rozhodnutích přitom Nejvyšší správní soud vycházel pro účely úvahy stran běhu prekluzivní lhůty podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. z okamžiku, kdy bylo vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře prvního stupně, s tím, že bylo-li vydáno před uplynutím této lhůty, byla prekluzivní lhůta předvídaná v § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. zachována.
30. V nyní posuzované věci žalovaný vyšel při posouzení námitky prekluze ze závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ve věci sp. zn. 4 Ads 166/2009, a uzavřel, že subjektivní dvouměsíční lhůta podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. byla zachována, neboť v této lhůtě bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. V daném případě bylo prvostupňové rozhodnutí podle žalovaného vydáno dne 21. 1. 2016, kdy bylo podáno a dodáno do datové schránky příjemce. Okamžik doručení rozhodnutí přihlášením se do datové schránky oprávněnou osobou pak žalovaný nepovažoval pro řešení otázky vydání rozhodnutí za rozhodný.
31. Městský soud v Praze žalovanému s ohledem na závěry plynoucí z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu přisvědčuje, že prvostupňové rozhodnutí ani napadené rozhodnutí nejsou zatížena vadou nezákonnosti spočívající v překročení prekluzivní lhůty pro kárný postih. Jak bylo rekapitulováno výše, právní skutečností prolamující běh prekluzivní lhůty bylo podle judikatorní praxe soudů již samo vydání prvostupňového rozhodnutí, k němuž došlo podle obsahu správního spisu dne 21. 1. 2016, kdy bylo rozhodnutí dodáno do datové schránky zástupce žalobce (srov. doručení zachycující průběh doručování prvostupňového rozhodnutí založená ve správním spisu).
32. Soud se přitom neztotožnil s názorem žalobce, že běh prekluzivní lhůty mohlo v předmětné věci prolomit teprve doručení prvostupňového rozhodnutí, neboť teprve v tomto okamžiku lze podle přesvědčení žalobce hovořit o tom, že trest je uložen. Městský soud v Praze neshledal důvodu odchýlit se od závěrů vyslovených ve výše označených rozsudcích Nejvyššího správního soudu, podle nichž je z důvodů v nich popsanych, kázeňský trest ve smyslu § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. uložen již okamžikem vydání prvostupňového rozhodnutí. Jakkoli lze se žalobcem souhlasit potud, že se Nejvyšší správní soud v předmětných věcech vymezoval vůči námitkám, dle nichž kázeňský trest musí být před uplynutím lhůty uložen pravomocně, nic to nemění na závěru, že za „uložení kázeňského trestu“ pro účely § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. Nejvyšší

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

správní soud jednoznačně označil okamžik vydání rozhodnutí služebního funkcionáře prvního stupně, nikoli okamžik jeho doručení. Závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v žalobcem připomínaném rozsudku ze dne 14. 4. 2011, čj. 3 Ads 48/2011 - 94, pak nelze v posuzovaném případě aplikovat, a to právě z důvodů, které Nejvyšší správní soud vyložil ve shora označených rozhodnutích akcentujících specifický charakter řízení o kázeňském přestupku podle zákona č. 361/2003 Sb.

33. Soud přitom doplňuje, že § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. na rozdíl od § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. výslovně nepožaduje, aby bylo rozhodnutí služebního funkcionáře příslušníkovi bezpečnostního sboru v prekluzivní lhůtě rovněž doručeno. Se zřetelem k principu vycházejícího z tzv. předpokladu racionálního zákonodárce lze usuzovat, že pokud zákonodárce v zákoně č. 361/2003 Sb. tento požadavek v § 186 odst. 9 zákona nestanovil, učinil tak s úmyslem stanovit pravidlo odlišné. I z tohoto důvodu tak má soud za to, že v nyní posuzované věci nejsou ve světle závěrů plynoucích z výše rekapitulované rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu rozhodnutí vydaná služebními funkcionáři nezákonná pro překročení prekluzivní lhůty předvídané v § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., neboť prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno, tj. podáno a dodáno do datové schránky zástupce žalobce před jejím uplynutím.
34. Námitky vznesené pod prvním žalobním bodem tedy nejsou důvodné.
35. Soud dále posuzoval důvodnost námitek vznesených pod **druhým okruhem žalobních bodů** v části III. podané žaloby.
36. Žalobce v rámci této části žalobní argumentace především odkázal na svou argumentaci obsaženou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Takový způsob konstrukce žalobních bodů je však podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu nepřipustný, a nemůže tedy na straně soudu založit jeho povinnost vypořádat se s námitkami, jimiž žalobce v odvolání brojil proti závěrům vysloveným prvostupňovým rozhodnutím. V podrobnostech soud pro stručnost odkazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2005, čj. 2 Afs 26/2005 - 114, ze dne 30. 4. 2012, čj. 4 As 5/2012 - 22, a ze dne 29. 11. 2012, čj. 5 As 117/2011 - 223, od nichž nemá sebemenšího důvodu se v nyní řešeném případě odchýlovat.
37. Ve zbytku této části žaloby pak žalobce toliko bez dalšího podotknul, že senát poradní komise dospěl k opačnému právnímu závěru, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, když žalovanému doporučil změnit výrok prvostupňového rozhodnutí a řízení zastavit s tím, že předmětné skutky, za něž byl žalobce kárně postihnut, nejsou kázeňským přestupkem, přičemž dospěl k závěru, že skutky provedené po dokončení zákroku byly „provedené v souladu se zákonem, konkrétně ustanovením § 109 odst. zákona o policii“. Žalobce se přitom podívoval, že žalovaný doporučení senátu poradní komise ignoroval a rozhodl odchylně.
38. Soud pak uvedenou námitku, doplněnou o poznámku, že byl žalobce potrestán za splnění povinnosti, kterou mu ukládá právní předpis, a o nijak nerozvedenou poznámku v části IV. žaloby poukazující paušálně na nesprávné právní posouzení věci, považoval za řádně uplatněný žalobní bod, s nímž se však mohl vypořádat toliko v takové míře obecnosti, v jaké jej žalobce vznesl.
39. Žalobce byl prvostupňovým rozhodnutím, potvrzeným v tomto rozsahu napadeným rozhodnutím žalovaného, uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 10 odst. 1 a 2

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zákona o policii a § 92 odst. 3 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb. porušil povinnosti policisty uvedené v § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 zákona, když v době mimo službu sice nejprve jednal v souladu s § 10 zákona o policii, kdy odvracel bezprostřední ohrožení života a zdraví, ale následně po příjezdu policejní hlídky ve službě, kdy toto bezprostřední ohrožení života a zdraví již nehrozilo, pokračoval dále ve své činnosti a celou věc nepředal uniformované hlídce ve výkonu služby a jednal tak nad rámec zákonem stanovených kompetencí, přičemž věděl, že je ovlivněn alkoholem.

40. Z rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů je přitom zjevné, že žalobci bylo vytýkáno, že v rozporu s § 92 odst. 3 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb. provedl po ukončení zákroku, tj. v době, kdy již nebyl bezprostředně ohrožen život, zdraví nebo svoboda osob anebo majetek další úkony (spoutání osob, provedení eskorty, sepsání záznamu o použití donucovacích prostředků a sepsání úředního záznamu o celém zákroku), ačkoli byl nadále pod vlivem alkoholu. Rozhodnutí služebních funkcionářů stojí na závěru, že zatímco vlastní zákrok spočívající v užití donucovacích prostředků vůči útočníkům byl proveden v souladu se zákonem, tyto následné úkony již mohly být realizovány hlídkou příslušníků Policie ČR ve službě, která byla na místo zákroku povolána, přičemž úřední záznam o provedených úkonech mohl být za dané situace zpracován žalobcem později, neboť by se ve smyslu § 109 zákona o policii nejednalo o zbytečný odklad.
41. Žalobce proti uvedeným závěrům služebních funkcionářů vysloveným v prvostupňovém rozhodnutí a napadeném rozhodnutí nevznáší konkrétní námitky, ani nepoukazuje na důvody, pro které je přesvědčen o tom, že právní závěry služebních funkcionářů neobstojí. Nijak ani nezpochybňuje klíčový skutkový závěr, podle něhož byl i v době realizace těchto následných úkonů pod vlivem alkoholu a tyto úkony tedy pod vlivem alkoholu provedl. Rovněž v podané žalobě nijak netvrdí, že by v okamžiku realizace těchto následných úkonů byl nadále bezprostředně ohrožen život, zdraví nebo svoboda osob anebo majetek.
42. Žalobce tak setrval v podané žalobě toliko v obecné rovině a nevznášel konkrétní argumenty, kterými by závěry služebních funkcionářů zpochybňoval. Soud přitom zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
43. Za této situace soud v obdobně obecné rovině v reakci na uvedené obecné námitky konstatuje, že neshledal, že by bylo napadené rozhodnutí či jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí v daném ohledu zatíženo vadou nezákonnosti z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Služební funkcionáři své závěry přezkoumatelným způsobem zdůvodnili. Opřeli je o úvahy, které byly zachyceny v odůvodnění obou rozhodnutí. Tyto úvahy mají podle přesvědčení soudu dostatečnou oporu ve správním spisu. Pokud žalobce v obecné rovině tvrdí, že byl potrestán za splnění povinnosti, kterou mu ukládá právní předpis, je z odůvodnění obou rozhodnutí podle soudu naopak jednoznačně seznatelné, že byl postižen za to, že poté, co pominulo bezprostřední nebezpečí ohrožení, konal v rozporu se zákonem o policii a nepředal, ačkoli byl pod vlivem alkoholu, věc uniformované hlídky, tedy konal dále i v situace, kdy mu to předmětný zákon nedovoloval.

44. Jakkoli soud nemohl přehlédnout, že rozhodnutí služebních funkcionářů, především pak prvostupňové rozhodnutí jsou skutečně formulována méně srozumitelným způsobem, způsob odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí a nezakládá důvod pro zrušení rozhodnutí. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64). Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
45. Pokud žalobce jedinou konkrétnější námitkou zpochybňoval postup žalovaného, který se odchýlil od doporučení senátu poradní komise, soudu nezbyvá, než zdůraznit, že závěry senátu poradní komise mají toliko doporučující charakter a nejsou pro žalovaného nikterak závazné. Proto nemůže být napadené rozhodnutí zatíženo vadou nezákonnosti pouze proto, že se žalovaný při jeho vydání odchýlil od doporučení senátu poradní komise (k charakteru doporučení poradní komise srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2003, čj. 3 Ads 51/2012 - 48).
46. Žalobce v podané žalobě (s výjimkou námitek vznesených k otázce prekluze pod prvním okruhem žalobních bodů) žádné jiné konkrétní námitky proti právnímu posouzení věci nevznášel.
47. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. září 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu